1e Jaargang, nummer 11, 30 januari 2025

# DE NIEUWE DOLEANTIE

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën, zusterblad van de bladen Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : Het pré-adamitische rijk in het boek des levens, en Man en vrouw in de grondtekst

---

## HET PRÉ-ADAMITISCHE RIJK IN HET BOEK DES LEVENS

*'Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving.'*
*Hebreeën 9:22*

Calvijn besprak zijn amazone-leer in zijn bijbelverklaring, iets wat hij veel minder deed in de Institutie. Hoe verder we teruggaan in de geschiedenis, hoe matriarchischer het werd, voornamelijk in de voortijden. Calvijn stelde dat God allereerst als een Moeder kwam, als een Matriarch, maar de mensheid wilde haar niet, en raakte zo verstrikt in de patriarchie. Ook Ledeboer, één van de oudvaderen van het Rodenbergs-Nederlands, of wilde, pastorale Nederlands, en de oudvader van de wat zwaardere kerken in Nederland, zoals de gereformeerde gemeente, de oud gereformeerde gemeente, de Bakkeriaanse gemeenten en de GGIN, had zich onder Moeder God gesteld, en noemde haar soms de oorlogsgodin waaronder hij streed. Het oorlogs-element is nooit geheel verdwenen uit de wat zwaardere bevindelijk-gereformeerde vleugel van de reformatie.

Het djed-teken van het Oude Egypte was de doorboorde fallus van Osiris, van Aser, soms ook als persoon voorgesteld, als een eerdere Adam. Ook ging er een ring heen door de fallus, opdat het vlees geen overmacht meer had over de mens. Het djed-teken was dus een beeld van de eeuwige besnijdenis, want het waren meerdere doorboringen, net zoals de vagina zich meerdere keren besnijdt door de menstruatie, waarin het baarmoederslijmvlies wordt besneden. Dat zijn geestelijke werkelijkheden met zeer diepe betekenissen, waarover we hebben gesproken.

Zo ontwikkelde Djed zich tot Dekra in het Aramees en Sukker in het Hebreeuws, die de eerdere Adam voorstelden, in het eerdere scheppingsverhaal van Genesis, in de grondteksten. Ook de doorboringen van de fallus komen voor in de Israelitische grondteksten, overgenomen vanuit de Egyptische literatuur hierover, sinds het Egyptisch de moedertaal is van de Israelitische talen.

Als we verder teruggaan dan zien we in de voortijden het djed-teken als het à-teken (ah). Een aspect van de menstruatie van God was in het oude Afrika de rivier die tot bloed werd, Nyame, of Name, zoals Naamah, de oerkennis waartoe Adam naderde. (Odenlech 26:99) Nyame of Nyami verdronk ook mensen door ze in de rivier te trekken, als beeld van de wedergeboorte en het terugtrekken tot de baarmoeder, het sterven aan het ego. De oerkennis is altijd verbonden aan dit zelfoffer. Vandaar dat Name ook een prominente plaats heeft in het boek des levens. Name is een beeld van het oer, en van het luisteroffer, oftewel de afwachtingsleer (Odenlech 31:27, II Behemma 4:51), die overigens ook door Calvijn wordt besproken in zijn bijbelverklaring.

Het is verbonden aan het oudere boek van Job, van de voortijden, toen hij ook Noph werd genoemd. Het boek des levens laat de strijd zien tussen Job en Name, de menstruatie van God, als een soort voortijds Pniël. In sommige voortijdse geschriften wordt Adam ook J genoemd, als de letter J, een cirkel met een stip erin. Ook is de letter J de hieroglyph van de kop van een bok in oudere voortijdse geschriften. De fallus hieroglyph werd soms de PF lettergreep genoemd, en de besneden fallus, de meervoudig doorboorde en geringde fallus, als beeld van de eeuwige besnijdenis en volledige overgave en toewijding aan de Moeder God, was genoemd het À-teken (ah), de korte A, als beeld van het volledige afsterven van het ego. Men moest van PF tot À komen, als PFÀ, voor de nieuwe schepping, wat later in het Egyptisch tot PTAH werd. Egypte is een samenvoeging van Geb, de aarde, en Ptah, als Geb-Ptah, het afsterven van het ego in de donkere aarde, voor het zuiveren van de kennis. De PF was ook de komst van het zaad, zoals de hieroglyph laat zien, als een druppelende fallus, waar À naartoe leidt. Het is de uitstorting van het bloed aan het kruis, als Yeshua de donkere aarde ingaat, net zoals R'w de aarde inging hiervoor, wat overgenomen werd in het Aramees voor de Heilige Geest in het christendom. De discipelen ontvingen R'w, de duisternis des Heeren, op de pinksterdag, hadden een ontmoeting met de zwarte bruid, oftewel werden ontdekt aan hun zonden. Ook C. Steenblok wees op het belang om het pinksterfeest in de context te zien van het ontdekt te worden aan de doodstaat van de mens, de grootte van de zonde te zien. Alleen zo kan de mens de geestelijke buffeljacht beoefenen.

Men moet de ernst van de zonde onder ogen komen, dat er door de zonde geen leven mogelijk is, en men moet het Kaïnitische bevel opvolgen dat men de zonde moet bestrijden opdat de zonde niet over hen heerst. Dit bevel lag al diep verborgen in de Egyptologie. Kaïn moest aan zijn ego sterven, moest zijn ego wurgen. (zijn adem, Hobel, Abel, zijn vleselijke zelf, zie hiervoor de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek over de grondteksten die uitvoerig hierop ingaat.)

Kaïn moest de geestelijke buffeljacht bedrijven, anders zou de buffel van het vlees hem ombrengen, oftewel de Behemoth.

In het boek des levens wordt de put onder de vertrekken van de menstruerenden, oftewel de gangen die tot de geestelijke buffeljacht leiden, de Oxcrenon genoemd. Deze wordt overigens streng bewaakt door Septus, de valse vrucht van de mannelijke suprematie, de patriarchie die de matriarchie verdreef. Ieder mens zal daarom Septus moeten overwinnen in het komen tot de geestelijke menstruatie cyclus, de besnijdenis van het vrouwelijke, want juist de valse vrouw hield de valse man in stand. De mens moet hiervoor terugkeren tot Moeder God, waar Calvijn ook op wees. Het boek des levens beschrijft deze strijd tegen de geest Septus uitvoerig. Om deze strijd te winnen beschrijft het boek des levens de wortels van Adam in Orion, in het diepere en eerdere paradijs, want door de tijden heen was er veel kennis verloren gegaan, en de mensheid was er niet aan toe. Uiteindelijk moet de mens zo terugkeren tot het kinderrijk, oftewel weer kind worden, want het vlees heeft de mens tot een vals en overmoedig volwassenschap gebracht.

De Orionse of diep-paradijselijke Adam werd Toriax genoemd en door het boek des levens als belangrijke sleutel aangewezen tot de Oxcrenon. Men moet daar komen als een Jobiet. Men moet het Jobitisme dus bestuderen en toeëigenen, dus alles omtrend het boek van Job en wat het boek des levens hierover vertelt. Een heleboel kennis is door de tijden heen verloren gegaan, en voor een heleboel kennis was de mensheid niet klaar, waar Yeshua ook over sprak, en daarom werd in Openbaring verteld over de komst van het boek des levens voor de overwinnaars. Bent u een overwinnaar ? Ga dan op tot het boek des levens.

U heeft twee vleugels nodig om te kunnen vliegen : de oude bijbel van de voorouders, en de nieuwe bijbel :

*Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.*
*Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.*
*Openbaring 2:17*

Het is ook waar het woord voor vader in het Engels vandaan komt : Dad, namelijk van de Djed-pillaar, van de eerdere Adam in het Egyptische rijk, wat door Israel werd overgenomen als Dekra en Sukker, waar het boek des levens ook over spreekt. De vader is dus niet zomaar iets voorwerpelijks, maar het punt van de doorbreking van het vlees, oftewel de besnijdenis, die in het Djed-teken een meervoudige doorboring en besnijdenis is, als de eeuwige besnijdenis, wat ook gedragen wordt als een halssnoer of een ring. Hierin staan de leerstellingen van het halssnoer gegraveerd, waar de nieuwe bijbel catechismus ook over spreekt, en waar Spreuken 1 ook over spreekt, het belang van de anaq, wat overigens ook al in Egypte voorkwam. Het draagt de tucht des Heeren. Een ieder die dit geestelijk sieraad draagt heeft de tucht des Heeren aanvaardt voor verdere geestelijke opvoeding. De vader is de status van verbrokenheid wat uiteindelijk door het innerlijke kind wordt bereikt in het aanhoudende en volhardende gevecht tegen het vlees. We spreken dus niet over zomaar een vader, maar een innerlijke vader. Aan alle oude vaderbeelden moet de mens afsterven.

Het Djed-teken werd in het Aramees ook gewoon overgenomen als ‘ddy’, wat voortgetrokken betekent, geleid, voortbeweging, ook weer een wortel van het Engelse ‘daddy’, een woord voor vader wat meer persoonlijk is dan gewoon dad of father. Juist door de eeuwige doorboring en besnijdenis van het vlees, van de fallus, werd een mens tot vader, oftewel een verbrokene die net als Jakob voor de rest van zijn leven gevoelig zou zijn door God en door God geleid zou worden. Wij moeten ons ernstig uitstrekken naar deze ervaring, zoals ook de oudvaderen van de reformatie dit deden en hier uitvoerig over spraken.

Als we het hebben over het menstruatie-bloed des Heeren hebben of over bloed op zich, dan is dat in de Israelitische talen ook de Rede of Reden. Dat is wat het bloed, d’m, in zich draagt. In het Egyptisch is d’m, doem, de besnijdenis of hoofdbesnijdenis, de besnijdenis van de fallus. Die moest tot djed-teken worden, tot meervoudige doorboring, geringd worden, opdat men geleid zou worden en aan het vlees zou ontkomen, wat dus ook belangrijk was in de exodus. Men moet komen tot de eeuwige besnijdenis die blijvend zou zijn. Zonder bloed is er in dat opzicht dus geen kennis, maar de mens heeft het verletterlijkt en is tot aards bloedvergiet gekomen, wat een grote gruwel is. Het dagelijkse zelfoffer werd zo gestaakt, door de verandering van tijden en wet, waar Daniël tegen waarschuwde.

---

## MAN EN VROUW IN DE GRONDTEKST

De nieuwe bijbel ligt veel dichter bij de oude grondteksten dan de westerse bijbelvertalingen van de oude bijbel. De nieuwe bijbel voert het verder terug naar Egypte, dieper in Afrika, zuidelijker en westelijker, en naar de voortijden, om zo terug te keren tot de oorspronkelijke Orionse talen.

In het Aramees van 1 Petrus 3:7 wordt de vrouw een lichtgevoelig wapen genoemd, als het kenvermogen, mhel mana, of gewoon mana, als de mannin. In het hebreeuws is man, mana, het verborgen geestelijke voedsel, wat de mens in de dieptes van de wildernis in volharding ontvangt. Dat is waarvan de natuurvrouw een beeld is. Het ligt niet voor het oprapen. Alleen overwinnaars zullen tot het verborgen manna komen, hen die het vlees hebben bestreden en hebben overwonnen. Maar kijk wat ze in het westen ervan hebben gemaakt. Ze gebruikten het woord voor de man, zoals in het Nederlands, Duits en Engels, terwijl het oorspronkelijk van de vrouw was, als de mannin, ook weer verbonden aan monon, het eenlingenprincipe van afzondering, het hongerprincipe. In het Grieks wordt de vrouw in 1 Petrus 3:7 ook genoemd als touw, en dat is in het Egyptisch verbonden aan de slang, waar Mozes op wees in de wildernis, waardoor de Israelieten werden gered. Calvijn stelde dat God eerst als vrouw kwam, maar de mensen wilden haar niet. Ze was geen vrouw zoals de moderne vrouw, maar ze kwam als een wapen tegen het vlees, en daarom vochten de mensen tegen haar. Wat een hoogmoed bezit de mens. Wat een koppigheid. En daarom is het oordeel over de mens welverdiend.

Alles wat de vrouw was werd nu op de man geprojecteerd. De man was ineens het manna, de geestelijke verborgen kennis, in al zijn opgeblazenheid. De mens had een eigen hemel gebouwd om tegen God te schuilen, ver van God vandaan.

De varkens van de hebzucht, van het ego, moeten geslagen worden en verdronken worden in de rivier, de oude mens, opdat de nieuwe mens zal opstaan. Het vlees moet in het watergraf. De vis moet opgenomen worden. De adem van de oude mens moet sterven opdat de geestelijke adem zal komen. We moeten gaan tot de rivier van het verdrink-offer om daar aan onszelf af te sterven.

---